äkkitselt ukse peale kopputati. Emma panni kiiralt põllema, ja Peter teggi ukse lahti. Üks kahwatand ja wägga waese rietega mees astus tuppa; temma juuksed ollid pikad ja sassis, habbe olli ajamata, ja wanna kõrge kübbar ta peas olli üsna ninna otsa lükkatud, et tedda ei wõinud tunda. Kui wõeras kõik neid lapsi, muist perre issa ümber istumas ja muist seismas näggi, ja iggalpool rahhu ja ön ni hästi wannemate, kui ka laste silmist wälja paistis, tõmbas ta kübbara ennese silmist ärra, astus mõnne sammu Peetri liggemale, kes püsti tõusnud ja hakkas kibbedaste nuttes, temma kaela ümber, ilma et ta esmalt olleks wõinud sõnagi lausuda. „Mo wend“, ütles ta wimaks, „ma ollen pattu teinud taewa wastu. Wõtta mind nüüd omma päiliseks, agga ärra jätta mind mitte mahha. Ma tean, sul on õige wenna sildda, mis mind mitte ärra ei põlga. Oh, wend, külma ja nälga kannatada, on kibbe, wägga kibbe!“ —

Peetri silmi korjas wet, kui ta nüüd omma wenna Willemi ärratundis, agga sure rõmuga wõttis ta waese eksinud mehhe wastu, sest selle sure hädda ning willetsuse nähhes olleks kõwwa süddagi piddand pehmeks minnema. Ta andis temmale terwed sojad rided, ja perrenaene ruttas, et kül mitte nuumwassikat, nagu ewangeliumis, siis ommeti muud tuggewat toitu wõerale õhtuks walmistama. Temma mele tulli se sõnna: Sesinnane hing olli ärrakaddunud ja wata ta on jälle leitud! —

Willem ei pannud nüüd mitte ennam wenna nõuu wastu, Peetri ja temma naese Maria armastus, ja pühha Waim armuõppetuse wäega muutsid tedda ueks inimeseks. Nüüd teeb ta tööd hommikust õhtuni ja on omma kahhe lapsele tru issa. Ta on isse taewa Issa armu tunda saanud, mis temma järrel käinud ja tedda otsinud, kui ta eksis, nüüd nõuab ta, et omma lapsi eksituse eest hoiaks ja töe tele sadaks.

Eesti-ma rahwa Kalender 1870, lk. 34